

בס"ד. שיחת ליל הושענא רבה ה'תשמ"ב.

בלתי מוגה

א. „שמחת בית השואבה“ דהושענא רבה — צריכה להיות בהוספה לגבי אופן השמחה דשאר ימי חג הסוכות, ועד להוספה שלא בערך. וענין זה מובן בפשטות (ללא כל צורך באריכות הביאור) — כי שמו של יום זה (המתחיל כבר בלילה זו), „הושענא רבה“, מדגיש את העילוי המיוחד דיום זה לגבי שאר ימי חגה"ס.

וגודל העילוי דהוש"ר מודגש עוד יותר בתפלות הנוספות דיום זה, ובפרט ע"פ המבואר בזהר (וגם בנגלה דתורה) אודות גדול העילוי דהוש"ר, כולל המבואר בזהר שאומרים ב„תיקון“ דליל הוש"ר — „בהוא חדותא לא משתכחי במלכא אלא ישראל בלחודייהו“.

ב. גודל השמחה דהוש"ר מודגש גם ב„אושפיזין“ דיום זה. ובהקדים: נתבאר לעיל (בלילי חגה"ס שלפנ"ז) שבשבעת ימי חגה"ס ישנם שבעה „אושפיזין“ — אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף ודוד.

[בזהר פ' אמור (קד, א) — אברהם יצחק יעקב ודוד, ומוסיף גם „כולהו צדיקייא“. בזהר פ' פנחס (רנה, ב) — אברהם יצחק יעקב משה אהרן דוד ושלמה. בהשמטות לזהר דבראשית (רסא, סע"א) — אברהם יצחק יעקב יוסף משה ואהרן. ובתוספת לזהר (ח"ג שא, סע"ב) — אברהם יצחק יעקב יוסף משה אהרן ודוד. אבל הסדר המובא בסידורים (ע"פ כתבי האריז"ל) הוא כנ"ל — אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף ודוד].

ועפ"ז — הרי ה„אושפיזא“ דהוש"ר הוא — דוד המלך. כמו כן ישנם שבעת ה„אושפיזין החסידיים“ (כפי שגילה ופירסם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו): הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר הצ"צ, אדמו"ר מהר"ש, ואדמו"ר מהורש"ב נ"ע. ועפ"ז — הרי ה„אושפיזא“ החסידי דהוש"ר הוא — כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע.

ואצל שניהם (דוד המלך, וכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע) מודגש במיוחד ענין השמחה, כדלקמן.

ג. והביאור בזה:

שייכותו המיוחדת של דוד המלך לענין השמחה, מדגשת גם באמירת ה„הושענות“ דהוש"ר — „למען חייך מכרכר בשיר המלמד תורה בכל כלי שיר“, דקאי על דוד המלך, היינו, שדוד המלך נקרא בשם „חייך“, מלשון חיוך ושמחה, בהיותו „מכרכר בשיר כו“, משורר ומזמר ומשבח להקב"ה.

ובלשון הכתוב — „נעים זמירות ישראל“, היינו, שדוד המלך נקרא כן ע"ש שזמירותיו להקב"ה הם בשם כל ישראל.

[ומה שדוד המלך נענש על זה שקרא לתורה בשם „זמירות“, דוד זמירות קרית להו כו" — הרי זה משום שמעלת ה„זמירות“ בתורה היא מבחי' אחוריים כו'. אבל ענינו של דוד המלך הוא — „נעים זמירות ישראל“].

והרי כללות ענין השירה והזמרה קשור עם ענין השמחה — כמרו"ל „אין אומרים שירה אלא על היין“, ו„יין ענינו — „השמחה אלקים ואנשים“, ועד"ו בנוגע ל„שמחת בית השואבה“ הקשורה עם הגילוי דבחי המים שלמעלה מיין (כמדובר לעיל (שיחת ליל שבת חוה"מ סוכות) בארוכה).

וכמובן שישנה נקודה שוה בכל עניני השמחה, הן השמחה הקשורה עם יין, והן השמחה הקשורה עם מים, והצד השוה שבכולם מתבטא במיוחד בענין הכללי שבשמחה — שמחה פורצת גדר, עד לשמחה שלמעלה ממדידה והגבלה לגמרי, כמרו"ל „מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו“.

ד. ביאור השייכות המיוחדת דכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע לכללות ענין השמחה:

ידוע מה שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר (לקו"ד ח"ב ע' רצו) שכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע הוא „הרמב"ם דתורת החסידות“.

ביאור הדבר:

כללות ענינו של הרמב"ם הוא — הלכה פסוקה בנוגע לפועל, לאחרי כל השקו"ט והפלפול וריבוי הדעות שבש"ס (בבלי וירושלמי כו).

ובדוגמת ענינו של הרמב"ם בנגלה דתורה, כן הוא ענינו של כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע בנוגע לתורת החסידות:

בדרושי הצ"צ מובאים כמה וכמה דעות בנוגע לענין א'. ועד"ו מצינו בדרושי אדמו"ר האמצעי שבכמה מקומות כותב באופן אחר ממה שכתב לפניו, וכותב על זה „ודלא כדלעיל“. ועד"ו מצינו בדרושי אדמו"ר הזקן שמבאר ענינים מסויימים באופנים שונים, לפי כמה דעות (אמנם לא באותו דרוש, אלא בדרושים שונים) — כמבואר ענין זה בדרושי הצ"צ, ובפרט בדרוש ד„שלש שיטות“.

אבל בדרושי כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע מובא מסקנת הענין — בדוגמת המסקנה ופסק ההלכה בפועל (בנגלה דתורה) שברמב"ם.

ועפ"ו מובנת השייכות המיוחדת דכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע לענין השמחה — כי בירור מסקנת הענין לאחרי אריכות השקו"ט כו' (שזהו ענינו דכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע — „הרמב"ם דתורת החסידות“) פועל שמחה גדולה ביותר, כמאמר הידוע „אין לך שמחה יותר מהתרת הספיקות“.

והדיוק הוא „אין לך שמחה יותר מהתרת הספיקות“ — בדוגמת לשון חז"ל „מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו“, היינו, שוהי שמחה גדולה ונעלית ביותר.

ה. האמור לעיל שכ"ק אדמו"ר מהורש"ב הוא „הרמב"ם דתורת החסידות“, היינו, מסקנת הענין לאחרי השקו"ט כו' (ולכן הרי זה קשור עם ענין השמחה) — הרי זה קשור גם עם ענינו של דוד המלך:

ענינו של המלך הוא — „בדבר מלך שלטון“, „אמר מלכא עקר טורא“, היינו, שאמירתו ודיבורו של המלך היא באופן דמסקנת הענין בנוגע למעשה בפועל. דהנה, כאשר מדובר אודות שרי המלך, הרי דיבורם הוא באופן דשקו"ט, זה אומר כך וזה אומר כך כו'; אבל דיבורו של המלך הוא — מסקנת הענין בנוגע למעשה בפועל.

ישנו אמנם מעמד ומצב שהמלך יושב ומתייעץ ביחד עם שריו, ועד"ז מצינו אצל דוד המלך שהי' יושב בין חברי הסנהדרין ומשתתף בדיוניהם באופן דשקו"ט בתורה כו' — אבל אין זה ענינו העיקרי ותקפו של המלך, כי כאשר המלך נמצא במעמדו ומצבו האמיתי, מלך ישראל, הרי הנהגתו היא באופן ד"אמר מלכא עקר טורא", וכדברו כן יקום, במעשה בפועל.

ועפ"ז מובן הקשר שבין כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע עם דוד המלך, ששניהם ענינם — בירור מסקנת הענין בנוגע לפועל: אדמו"ר מהורש"ב — „הרמב"ם תורת החסידות", ודוד המלך — „בדבר מלך שלטון".

ו. כללות ענין השמחה מודגש גם בשיעור חומש היומי — „וללוי אמר": כשם שדוד המלך נקרא „חייך", ונקרא „נעים זמירות ישראל", ע"ש שהי' משורר ומזמר להקב"ה, כמו כן נקראים הלויים „בדיחי מלכא" (זח"א קמח, ב), מאחר שעבודתם היתה לעמוד על הדוכן („לויים בדוכנם") ולשורר ולזמר להקב"ה, היינו שהלויים פועלים את ענין השמחה בביהמ"ק, ע"י השירים והתשבחות להקב"ה. ונוסף לזה:

בהמשך הפסוקים דשיעור חומש היומי נאמר — „יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל", היינו, שענינם להורות הלכה פסוקה בנוגע לפועל.

דהנה, כללות ענין ההוראה („יורו גו") יתכן רק כאשר אומרים את מסקנת הענין בנוגע למעשה בפועל, היינו, הוראה ברורה, ובאופן ד,תורה אור", הוראה המאירה את דרכו של האדם, שידע כיצד להתנהג במעשה בפועל. משא"כ כאשר אומרים לו שבענין זה ישנה שקו"ט כו', ריבוי דעות וכו'.

ומאחר שבשיעור חומש היומי מודגש הענין ד,יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל", היינו, לימוד התורה באופן דלאסוקי שמעתא אליבא דהלכתא, מסקנת הענין בנוגע לפועל לאחרי אריכות השקו"ט כו' — מוכן שגם בענין זה מודגש כללות ענין השמחה (נוסף על זה שענינם של הלויים הי' לשיר בביהמ"ק), כפי שנבאר לעיל שבירור מסקנת הענין לאחרי אריכות השקו"ט הרי זה פועל שמחה גדולה ביותר.

ז. שייכותו של „לוי" („וללוי אמר") עם כללות ענין השמחה (מצד בירור המסקנא בנוגע לפועל) — מודגשת עוד יותר ע"פ המבואר בדרושי חסידות אודות אופן העבודה דלוי:

מבואר בתו"א פ' ויחי שעבודת ראובן היא בבחי' ראי', עבודת שמעון היא בבחי' שמיעה, ועבודת לוי היא — התחברות עם הקב"ה, „ילוה אישי אלי", קן התורה, כי ע"י התורה נעשים ישראל וקוב"ה כולא חד.

זאת אומרת: העבודה דלוי היא באופן דביטול רצון עצמו, עד שהביטול הוא באופן דמסירת נפש [כמובן מהמשך הפסוקים דשיעור חומש היומי — „האומר לאביו ולאמו לא ראיתיו גו" (ראה פרש"י שם)], שאז ההתחברות עם הקב"ה, „ילוה אישי אלי", היא בתכלית השלימות.

והנה, עבודה זו מתבטאת בלימוד התורה באופן דלאסוקי שמעתא אליבא דהלכתא:

כאשר לימוד התורה הוא באופן דשקו"ט כו', „אלו ואלו דברי אלקים חיים" — אין הלימוד בתכלית השלימות, מאחר שאינו יודע עדיין כיצד עליו להתנהג

במעשה בפועל; ותכלית השלימות בלימוד התורה הוא — כאשר הלימוד הוא באופן ד, "לילה אישי אלי", והוא עמו — שהלכה כמותו, היינו, שלימוד התורה הוא באופן דבירור מסקנת הענין בנוגע למעשה בפועל. והרי ענין זה פועל שמחה גדולה ביותר, כנ"ל בארוכה.

ח. דובר לעיל (בלילות שלפנ"ז) שאע"פ ש, שמחת בית השואבה" היתה נערכת ב, עזרת נשים" דבית המקדש, אעפ"כ היתה השמחה באופן כזה שחדרה והאירה בכל העיר ובכל הסביבה כולה, כולל גם בתחתונים שאין למטה מהם — ע"פ הדגשת תורת החסידות ש, אין עוד מלבדו".

ויתירה מזו: ,שמחת בית השואבה" נמשכת ומאירה גם את חשכת הגלות, היינו, מבלי הבט על זה ש, שמחת בית השואבה" היתה בזמן שבית המקדש הי' קיים, ועתה נמצאים אנו בחשכת הגלות, אעפ"כ השמחה שהיתה, בימים ההם" פועלת ומאירה גם ,בזמן הזה".

ואדרבה: ע"פ הכלל ד, מעלין בקודש", מובן שהשמחה ש, בזמן הזה" היא גדולה יותר מהשמחה שהיתה ,בימים ההם", ובפרט ע"פ הכלל הידוע שיתרון האור מן החושך ויתרון החכמה מן הסכלות.

ובדוגמת כללות הענין דהפצת המעיינות חוצה בדורנו זה דוקא — החל מהזמן ד, מצוה לגלות זאת החכמה", ובפרט לאחר גילוי פנימיות התורה ע"י תורת חסידות חב"ד באופן ד, יתפרנסון", בהבנה והשגה, עד שזה נעשה ,דם ובשר כבשרו", היינו, שזה פועל אפילו ברגליו, שהריקוד ברגלים הוא באופן שרוקדים ,חסידישע" רגלים. וכידוע הפתגם שאצל אברהם אבינו הי' גם ה, עקב" במעמד ומצב ד, עקב אשר שמע גו' בקולי", א' חסידישע פיאטע".

ט. והנה, כאשר ,שמחת בית השואבה" נחגגת בעוה"ז הגשמי שאין למטה ממנו, וגם בחשכת הגלות כו', והשמחה היא שמחה גדולה ביותר — הרי זה פועל שמחה גדולה למעלה, בכל העולמות כולם.

[ובדוגמת כללות הענין דפס"ד להלכה בפועל — שהפס"ד הוא ע"י לימוד התורה בעוה"ז הגשמי דוקא, וע"פ פס"ד זה נעשית ונפעלת ההנהגה בכל העולמות]. וכידוע התורה (הנאמרת לפעמים בשם הבעש"ט, לפעמים בשם המגיד, ולפעמים בשם אדמו"ר הזקן) על מאמר המשנה ,דע מה למעלה ממך" — שכל הענינים שנעשים ,למעלה" הם ,ממך", היינו, שזה תלוי באופן עבודת האדם.

ולכן, השמחה גדולה דלמטה פועלת שמחה גדולה למעלה, עד לבחי' מעלה שאין למעלה ממנו, ועד שזה פועל גם בדרגא כזו שלמעלה מגדר מעלה ומטה. ומשם נמשכת ברכת ה' עד למטה מטה, ועד לתחתון שאין למטה ממנו, היינו, ברכת ה' בענינים הכי גשמיים והכי פשוטים, כולל — בני חיי ומזוני רויחי.

י. דובר לעיל (בלילות שלפנ"ז) ש, שמחת בית השואבה" צריכה להיות באופן הדוספה ובאופן נעלה יותר מידי לילה. וכאשר השמחה היא באופן זה — הרי זו היא ההכנה לכללות השמחה דשמע"צ ושמח"ת, שאז השמחה היא ביתר שאת וביתר עוז. ומאחר ש, שמחת בית השואבה" דימי חגה"ס היא הכנה לשמחה דשמע"צ ושמח"ת, היינו, שזהו באופן דסיבה ומסובב — מובן, שהכח ד, שמחת בית השואבה" הוא באופן נעלה ביותר, כמבואר בכ"מ בארוכה בענין סיבה ומסובב, שהסיבה כחה

גדול ונעלה יותר מהמסובב, כי המסובב בא כתוצאה מהסיבה כו'. והנה, מאחר ש„שמחת בית השואבה“ היא הכנה וסיבה לשמחה דשמע"צ ושמח"ת, והרי השמחה ד„שמחת תורה“ קשורה עם כללות ענין התורה, ועד"ז כללות השמחה ד„זמן שמחתנו“ בחג הסוכות קשור עם ענין התורה, כי השמחה דחגה"ס באה בהמשך לגילויים דיוהכ"פ, זמן מתן תורתנו דלוחות אחרונות, מ"ת באופן ד„כפלים לתושי“ —

הרי כאן המקום והזמן לעורר עוד הפעם [מתוך שמחה, הפורצת גדר, ובפרט כאשר מדובר אודות השמחה דליל שביעי ד„שמחת בית השואבה“] אודות מה שדובר לאחרונה בקשר לאחדותם של כל בני"ב בספר תורה, עי"ז שכאו"א מבני"ב קונה את א' בספר תורה.

יא. ובהקדים:

מפני ריבוי השאלות והשקו"ט שהגיעו אלי — נראה שעדיין לא הוסבר כדרוש כללות הענין:

כאשר מדובר אודות המצות עשה דכתיבת ספר תורה, ובלשון הרמב"ם (ריש הל' ס"ת) „מצות עשה על כל איש ואיש מישראל לכתוב ספר תורה לעצמו כו'“ — מובן, שכדי לקיים מצוה זו בהיודו, צריך להשתדל שכתובת הספר תורה תהי' על ידו (בממונו כו'), ללא סיוע והשתתפות אנשים אחרים, ובדוגמת קיום כל המצוות כולם — שכאשר מקיים את המצוה בשלימות בעצמו, בממונו ובטרחת גופו כו', הרי זה באופן מהודר יותר מאשר קיום המצוה בסיוע ובהשתתפות הזולת כו'.

ולכן מצינו כמה וכמה שהשתדלו לכתוב ספר תורה שלימה ללא סיוע והשתתפות אחרים, היינו, שכתובת כל הספר תורה כולה תהי' בממונו כו'. וגם כאשר היו מזכים אחרים בכתיבת אותיות בעת סיום הספר תורה — הרי כתיבת כל הספר תורה נעשה בממונם דוקא, ללא סיוע והשתתפות אחרים.

ומפני צוק העיתים, כאשר לא היתה אפשרות לכתוב ספר תורה בעצמו (בממונו בלבד) — היו משתתפים כמה וכמה ביחד, כדי לכסות את ההוצאות הרבות הכרוכות בכתיבת ספר תורה. וזאת — לא מפני ההיודו בקיום המצוה דכתיבת ספר תורה עי"י כמה וכמה, אלא אדרבה — מפני צוק העיתים.

אבל בענינו — לא מדובר אודות קיום המצות עשה דכתיבת ספר תורה, אלא אודות כתיבת ספר תורה במטרה כדי לאחד את כל בני"ב באיחוד נצחי ואמיתי, ולכן, מובן שבכתיבת ספר תורה זו צריכים להשתדל לשתף מספר הכי גדול של בני"ב.

דהנה, בכל עניני התורה ישנו הכלל ד„ברוב עם הדרת מלך“, היינו, גם כאשר ישנו כבר „מנין“ בני"ב, או כמה מנינים כו', אעפ"כ, כאשר בא עוד יהודי נוסף, הרי זה מוסיף בכללות הענין ד„ברוב עם הדרת מלך“.

ועאכו"כ כאשר מדובר אודות פעולה שמטרתה לאחד את כל בני"ב (לא רק „רוב עם“), „כולנו כאחד“ [באופן שיהיו מציאות אחת ממש, לא רק „פאחד“, שזה נעשה עי"ז שמתאחדים בספר תורה, שהיא „תורה אחת“] — הרי בודאי שצריכים להשתדל לשתף בכתיבת הספר תורה מספר הכי גדול מבני"ב, ככל האפשרי.

ובפשטות: בספר תורה ישנם 304,805 אותיות, וא"כ, צריכים להשתדל שרל אות ואות בספר התורה תרכש עי"י יהודי נוסף, וכך ישתתפו בכתיבת ספר תורה זו מאות אלפי בני"ב, כפי מספר האותיות שבספר תורה.

[אלא כדי שלא לעכב את סיום כתיבת הספר תורה עד שירכשו את כל האותיות שבס"ת (אם יהי מעמד ומצב כזה) — מן הראוי לסיים את כתיבת הספר תורה באופן שכמה וכמה אותיות יירכשו ע"י אחד כו', ואח"כ ידאגו עבור אלו שעדיין לא רכשו אותיות בספר תורה כו'].
ועוד פרט נוסף בזה:

מאחר שישנם חילוקי מנהגים בין אשכנזים וספרדים וכו' בנוגע לצורת האותיות, חסר ויתיר כו', והרי „אלו ואלו דברי אלקים חיים“, וההנהגה צריכה להיות באופן דמנהג אבותיהם בידיהם כו' — לא כדאי להתערב ולקבוע באיזה אופן תכתב הספר תורה כו', ולכן, מן הראוי שיכתבו כמה ספרי תורה (כי בלאה"כ צריכים לכתוב כמה ספרי תורה כדי לאחד ולכלול את כל בני"ממש) בהתאם לחילוקי המנהגים כו', באופן שכאו"א במסילתו ילך כו'.

ואין צורך להוסיף במספר הספרי תורה הנכתבים — כל זמן שאין הכרח בכתיבת ספר תורה נוסף, כאשר עדיין לא נרכשו כל האותיות שבשאר ספרי התורה. ועיקר ההשתדלות — לסיים בזריזות את כתיבת ורכישת האותיות בספרי התורה שהתחילו כבר בכתיבתם.

וכמובן גם שכאו"א יכול להשתתף בכמה ספרי תורה, ועד"ו יכולים ילדי ישראל להשתתף בכתיבת הס"ת של המבוגרים כו'.

יב. והנה, בעמדנו ב„עת רצון“ דכללות חודש תשרי, „תשרי“ מלשון „תשרי וחשבוק ותכפר כו'“, ובחודש תשרי גופא — ב„עת רצון“ ד„זמן שמחתנו“, ובפרט ביום השביעי ד„זמן שמחתנו“ (הוש"ר), ש„כל השביעין חביבין“,

[ובפרט שחודש תשרי נקרא „חודש השביעי“, היינו, שהוש"ר הוא יום השביעי ד„זמן שמחתנו“ בחודש השביעי, והרי כללות הענין ד„שביעי“ קשור עם יום השבת כו', כינור דביהמ"ק של שבעה נימין, ועוד ענינים שהם במספר שבעה, שעליהם נאמר „כל השביעין חביבין“].

הרי מובן שזהו הזמן המתאים להחליט החלטות טובות בקשר לפעולה וההשתדלות לאחד את כל בני"מ בכתיבת הספר תורה.

ומאחר שקבלת ההחלטות תהי' מתוך שמחה גדולה (בהתאם לגודל השמחה דהוש"ר — ע"פ המבואר לעיל בארוכה) — הרי שמחה פורצת גדר, היינו, שכתוצאה מזה תהי' ההתעסקות בפעולות אלו ביתר שאת וביתר עוז, שלא בערך מאופן ההתעסקות בפעולות אלו עד עתה.

ובפשטות: על כאו"א להשתדל ולעשות את כל תלוי בו שכל בני"מ יתאחדו בכתיבת ספרי התורה הנכתבים עתה, באופן שלכל אחד ואחת מבני"מ יהי' אות א' בספר תורה.

ומובן שכאשר נוסף עוד יהודי שרוכש את בספר תורה, הרי זה מוסיף שלימות בכללות הענין — כשם שכל אות בספר תורה פועלת שלימות בכל הספר תורה כולה, כי שלימות הספר תורה תלוי בסיום כתיבת כל האותיות שבס"ת, עד האות האחרונה, והאות האחרונה פועלת שלימות בכל הס"ת כולה, כולל האות הראשונה.

וההתעסקות בזה צריכה להיות באופן שלא חוסכים שום מאמץ ושום טירחא,

אלא מדברים עוד הפעם ועוד הפעם, וכאשר ידברו בדברים היוצאים מן הלב, הרי בודאי שהדברים יכנסו בלב השומעים, ויפעלו פעולתם.

והמעשה הוא העיקר — להתעסק בכל פעולות אלו בפועל, ולהפסיק לכתוב מכתבים ולשאול שאלות וספקות ושקו"ט מה היתה כוונתי, אם באופן כך או באופן כך כו' [ואינני בטוח שלאחרי שיחה זו לא יהיו כאלו שיתעוררו אצלם שאלות וספקות נוספים] — הכוונה הפנימית שבכללות ענין זה היא — לאחד את כל בני"י, כולנו כאחד", באיחוד נצחי ואמיתי, ע"י "תורת אמת" ותורה נצחית.

וכל הפלפולים והשקו"ט שמשכיב לענין זה — הנה אע"פ שלברר ענין בתורה הרי זה דבר גדול כו', אין הזמן גרמא לפלפולים כו', והענין שהזמן גרמא הוא — לאחד את כל בני"י בכתיבת הס"ח! ואם היו מנצלים את הזמן דכתיבת השאלות והספקות כו' לרשום יהודי נוסף לכתיבת הס"ח, היו מגיעים כבר למספר גדול יותר מאשר המספר שהגיעו אליו עד עתה!

יג. וכאמור לעיל שההתעסקות בפעולות אלו צריכה להיות בוריות והקדם הכי אפשרי, ויפה רגע אחד קודם, וכל הזרזי הרי זה משובח.

וכמוכן גם שהפעולה בזה צריכה להיות בסבר פנים יפות ומתוך שמחה וטוב לבב — כי אם ידבר עם הזולת מתוך הבעת פנים חמורות כו', הרי זה ימעט את היסודיים להצלחת הפעולה.

זאת אומרת: הדיבור עם הזולת צריך להיות בסבר פנים יפות, היינו, שבא אליו בשמחה ובשורה טובה בפיו — שבאפשרותו להתאחד עם מאות אלפי בני"י באופן נצחי ואמיתי, עד סוף כל הדורות, ע"י קניית אות א' בספר תורה, "תורה אחת", שניתנה מ"ה' אחד", לבני"י שהם, "גוי אחד בארץ", היינו, שתפקידם של בני"י להיות באופן ד, "גוי אחד" גם בהיותם, "בארץ", ע"ז שבני"י מתנהגים ע"פ הוראות התורה, "תורה אחת", ובפרטיות ובגילוי יותר — כאשר מתאחדים כולם בכתיבת ספר תורה במעשה בפועל.

דהנה, בתורה נמצאים כל הענינים ברמו, וכמאמר, "ליכא מידי דלא רמיזא באורייתא", ותפקידם של בני"י לגלות את עניני התורה — הפצת המעיינות חוצה והפצת היהדות חוצה, שע"ז מגלים את עניני התורה למטה מעשרה טפחים, בעוה"ז התחתון שאין למטה ממנו, ובפרט ע"י ענין השמחה, שמשמח את כל הנמצאים סביבו שישתתפו בשמחה ד, "פיקודי ה' ישרים משמחי לב" — ע"י התאחדותם בכתיבת הס"ח.

והנה, גודל השמחה דלמטה פועל שמחה גדולה למעלה, וע"ז נמשכת ברכת ה' באופן נעלה יותר, וכידוע גם ה, "פתקא אשר משמי שמיא נחיתא" שכללות הענין דאהבת ישראל פועל עוד יותר מאשר הפעולה דמלאך מיכאל — היינו, שע"ז נמשכת ברכת ה' למטה, בענינים גשמיים כפשוטם, כמדובר לעיל (ס"ט).

יד. כאן המקום לעורר גם אודות כללות הענין ד, "שלימות הארץ". ובהקדים: אע"פ שב, הושענא רבה" צריכים להזהר שלא לומר על יהודי שיש לו מחשבה בלתי רצוי' ח"ו — אעפ"כ, מותר וצריכים לדבר נגד היצה"ר, שהנהגתו היא באופן ד, "עוצו עצה כו'" לנסות לפעול על יהודי (באופן ד, "יצרו אנסו") לחשוב אודות דבר בלתי רצוי, ועאכו"כ כאשר רצונו לפעול על יהודי לדבר ולעשות דבר בלתי רצוי —

דבר שיפגע ב„שלימות הארץ“, „ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה“,

[ששלימותה קשורה עם „שלימות העם“, „בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו“, היינו, שעושים מכולם מציאות אחת ד„קהל גדול“ — ע"י „שלימות התורה“, ספר תורה שלימה, מהאות ב' ד„בראשית“ ועד האות ל' ד„ישׂראל“, ובפרט ש„ישׂראל“ ר"ת „יש ששים ריבוא אותיות לתורה“, היינו, שע"ז מאחדים את כלל ישׂראל — ששים ריבוא נשמות כלליות, שכ"א מהן כוללת ששים ריבוא נשמות פרטיות],

הנה כל הפעולות הדיצה"ר הם באופן ד„עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום“, ועד שלא נשאר מזה שום רושם כלל כו' — „כי עמנו א־ל“!

זאת אומרת: כל הענינים הבלתי רצויים שהיו בעבר [מצד סיבות שונות ומשונות, מצד כללות הענין ד„נורא : עלילה על בני אדם כו'] הרי הם בטלים ומבוטלים לגמרי, וביטולם נעשה מתוך שמחה גלויה, שהיא קשורה עם חסדים הגלויים.

ולכן, גם כאשר בני"י נמצאים בימי הגלות האחרונים, הרי מעמדם ומצבם הוא באופן ד„לכל בני ישׂראל ה' אור במושבותם“, היינו, שגם בחשכת הגלות, כולל חשכת הלילה כפשוטו, חוגגים את „שמחת בית השואבה“ מתוך פנים מאירות ופנים שמחות — בהתאם לב' הענינים ד„ניסוך המים“ (פנים מאירות) ו„ניסוך היין“ (פנים שמחות).

טו. והנה, בעמדנו ב„שמחת בית השואבה“ דיום השביעי דחגה"ס, „הושענא רבה“, ביחד עם ה„אושפיזא“ דדוד המלך — „דוד מלך ישׂראל חי וקיים“ (גם עתה), שהוא ה„מלך“ דכאו"א מישׂראל, כולל גם „את אשר בשם ישׂראל יכונה“ — הנה מאחר ש„עבדי דוד מלך עליהם“, דוד מלכם בראשם, הרי בודאי שמסיימים את ימי הגלות האחרונים בקרוב ממש, עוד יותר מהר מכפי שיכולים לשער, והולכים לקבל את פני משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

וההליכה לקבלת פני משיח צדקנו תהי' ביחד עם ספרי התורה בשלימותם, וביחד עם כל בני"י שהשתתפו בכתיבת ספרי התורה (ע"י רכישת האותיות), וביחד עם אלו שישתתפו בכתיבת הס"ת לאחר ביאת משיח צדקנו.

דהנה, גם כאשר משיח צדקנו יבוא קודם סיום כל ספרי התורה הנכתבים עתה, הנה מאחר שהתחילו בכתיבת ספרי תורה אלו, בודאי שיסיימו את כתיבתם גם אחרי ביאת משיח צדקנו — אבל אעפ"כ, הרי כל הס"ת כולה כלולה „בכח“ בהתחלת הס"ת, באות ב' הראשונה ד„בראשית“,

[וכמודגש גם בזה שהתורה ענינה „ברכה“ מאחר שהתחלתה באות ב' שהיא ר"ת „ברכה“, ובפרט שהב' ד„בראשית“ היא ב"ת רבתי, היינו, ברכה גדולה], ולכן, גם אלו שישתתפו בכתיבת הס"ת לאחר ביאת משיח צדקנו, הרי הם קשורים כבר עתה עם ספרי תורה אלו, מאחר שכל הס"ת כולה כלולה בהתחלתה.

טז. והנה, כאשר בני"י כולם נמצאים במעמד ומצב ד„כולנו כאחד“ — בטוחים הם בקיום ההבטחה „ברכנו אבינו כו' באור פניך“ (כמובן מהמבואר בתניא פרק לב) והרי „באור פני מלך חיים — הן חיים בעוה"ז כפשוטו, והן חיים בעוה"ב ובאופן ד„עולמך תראה בחיך“.

ובפרט שב' ה"אושפיוזין" דהוש"ר יש להם קשר מיוחד עם ענין החיים בעוה"ז: דוד המלך — כמרו"ל „דוד מלך ישראל חי וקיים" גם עתה, ובנוגע לכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע — הרי ידוע מה שאמר קודם הסתלקותו: „איך גיי אין הימל און די כתבים לאָז איך פאַר אַייך דאָ" (אני עולה השמימה ואת כתבי הנני משאיר לכם כאן), וכמדובר כמ"פ שמשפט זה (אינו כולל ב' ענינים נפרדים ח"ו, אלא) הוא ענין אחד, היינו, היות ש„אנא נפשי כתבית יהבית", הנה ע"י לימוד הכתבים שלו (שהשאירם כאן) מתאחדים עמו ב„יחוד נפלא".

והנה, מאחר שכתבי כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע הם בדוגמת כתבי הרמב"ם — היינו, הלכה פסוקה בנוגע לפועל למטה בעוה"ז התחתון שאין למטה ממנו (כנ"ל ס"ד), הנה ע"י הפס"ד למטה נפעל פס"ד זה ע"י הקב"ה בכל סדר ההשתלשלות, והפס"ד הוא — שכאו"א מישראל (וכללות עם ישראל) הוא במעמד ומצב דשמחה גדולה ביותר, ובאופן ד„מי שלא ראה שמחה זו לא ראה שמחה מימיו", ושמחה זו נמשכת מימי חגה"ס, „זמן שמחתנו", על כל השנה כולה, ששנה זו תהי' שנת ברכה ושנת שלום אמיתי, ואח"כ נמשכת שמחה זו על כל ימי חיי האדם. וכאמור לעיל שכל בני כולם, „קהל גדול", באופן ד„שלימות העם" — הולכים לקבל פני משיח צדקנו, ביחד עם „שלימות התורה" ו„שלימות הארץ", במהרה בימינו ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

